

Da Indien blev samlet

Briterne herskede kun over det halve Indien. Den anden halvdel var styret af 556 enevældige konger, hvoraf de færreste delte Nehrus drøm om et socialistisk Indien. De ønskede egen selvstændighed, ligesom "Danmark, Schweiz og Siam", som en af de mere trodsige fyrster påpegede. Prinsestaterne blev en af de største knaster på vejen mod selvstændighed.

De mange fyrstendømmer kom i alle størrelser, fra obskure grevskaber bestående af nogle få landsbyer, til ældgamle kongedømmer med vidtstrakte landområder, millioner af indbyggere og egen valuta. Kongerne var en broget samling af hinduistiske rajaer og maharajaer og muslimske nawab'er og nizam'er. Nogle var ganske forstandige, andre var vanvittige. De udgjorde verdens rigeste overklasse og deres ødselhed var legendarisk.

Som f.eks. Maharajaen af Patiala, der rutinemæssigt lejede alle 35 suiter på 5. sal af Londons Savoy hotel, og bestilte hver dag tre tusinde roser til værelserne. Eller Nawab'en af Junagadh, der holdt hof med totusinde racehunde. Hans palads blev vogtet af seksten vagthunde, der patruljerede på gangene. Da to af hans yndlingshunde parrede sig, erklærede han offentlig helligdag og spenderede 300.000 rupees på deres bryllup, svarende til tusind årslønninger for hans bønder. Til sammen ejede de 500 fyrster 2.500 Rolls Roycer. Dertil seks koner, ni elefanter, tolv børn og femogtyve tamme tigere, hver. I gennemsnit.

Det var Kongrespartiets næstkommanderende, Vallabhbhai Patel, som tog sig af fyrsterne. Han gik under tilnavnet "Indiens Bismarck" og blev af New York Times beskrevet som "kold, kynisk og sej som læder". Omvendt beskrev Patel fyrsterne som "rådden frugt... inkompetente og uduelige, blottet for moral og selvstændig tankevirksomhed".

Den 25. juli 1947 blev alle prinserne kaldt til stormøde i Delhi med Lord Mountbatten. Patel deltog også, men holdt sig i baggrunden. Mountbatten var smilende og veloplagt og iført sin hvide søuniform med medaljer henover brystet. Han forklarede de fremmødte, at kolonistyret ville ophøre den 15. august, og at de nu skulle vælge side: Indien eller Pakistan. Hvis de lod sig indlemme i én af de to stater, ville de kunne leve videre som konger af navn, om ikke af gavn, og modtage en del af skatteindtægterne til eget forbrug. Hvis de valgte at gå egne veje, ville de stå alene, og måtte selv finde sig til rette med Patel, der sad i hjørnet med sit furede ansigt. De kunne altså enten vælge mellem et godt tilbud nu og her, eller en tvivlsom fremtid på egen hånd.

Én af fyrsternes gesandter klagede, at hans maharaja var syg, og at han umuligt kunne svare på hans vegne. Hvad skulle han gøre? Mountbatten sendte ham et langt blik, tog en brevvægt fra bordet, der var lavet af glas, og sagde: "jeg vil kigge i min krystalkugle og give dig svaret...". Der blev helt stille i lokalet. Alle stirrede forbløffet på vicekongen, der kiggede ind i glaskuglen i ti lange sekunder."Din majestæt beder dig underskrive tiltrædelseserklæringen" udbrød han endelig. Stemningen lettede, latteren bredte sig og dokumentet blev underskrevet. Kun tre fyrster holdt stand; Nawab'en af Junagadh (ham med hundene), Maharajaen af Kashmir og Nizam'en af Hyderabad. Inden året var omme, var de alle blevet indlemmet i det ny Indien.

Den første, der faldt, var Nawab'en af Junagadh, der flygtede til Pakistan med tolv kongepudler, da hinduerne i hans stat gjorde oprør. Maharajaen af Kashmir vendte sig frivilligt mod Indien da han i oktober 1947 blev angrebet af pashtunske krigere (i dag kendt som talibanere) fra Pakistan. Tilbage stod den stærkeste af de tre, Nizam'en af Hyderabad, som herskede over 17 mio. indbyggere på et område fem gange større end Danmark. Patel kaldte Hyderabad for en "kræftsvulst i Indiens mave". Selvstændighed var udelukket, da staten ville

afskære Syd- og Nordindien fra hinanden. Den 13. september 1948 rykkede indiske tropper ind over grænsen og annekterede Hyderabad i en kort og blodig aktion. Det anslås 200.000 mennesker mistede livet på 100 timer. Den indiske hær mistede 32 mand.[i]

Og således blev subkontinentet samlet i én nation, for første gang nogensinde. Med vold og magt og en del manipulation.

[i] Nehru var rystet over krigens voldsomhed og nedsatte et udvalg, der skulle kortlægge begivenhederne. Rapporten er aldrig blevet offentliggjort, men dele er siden blevet smuglet ud af Indien. Heri dokumenteres systematiske voldtægter og et anslået 200.000 dræbte muslimer.